

Arrest

nr. 118 472 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot oplegging van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het arrest tot schorsing met nummer X van 30 september 2013.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker verschillende asielaanvragen ingediend die hebben geleid tot de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De laatste asielaanvraag werd afgesloten bij arrest met nummer X van 13 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waardoor de weigering tot inoverwegingname van de zesde asielaanvraag definitief is. Deze weigering ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot oplegging van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen werden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om ar zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heelt niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hij ontving op 13/10/2009, 30/10/2009, 08/12/2009,22/01/2010 en 15/01/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terug leiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 22/08/2008 Ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 20/02/2009. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 06/10/2009) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 29/10/2009. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 30/10/2009. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater) geldig 5 dagen werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een derde asielaanvraag Ingediend op 06/11/2009. Deze aanvraag werd niet In overweging genomen op 08/12/2009. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater) geldig 5 dagen werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een vierde asielaanvraag ingediend op 04/01/2010. Deze aanvraag werd niet In overweging genomen op 22/01/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater) geldig 5 dagen werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een vijfde asielaanvraag op 28/12/2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13/11/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 10/01/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 14/10/2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 13/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18/12/2012. Deze beslissing is op 23/01/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

[...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot oplegging van een inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/08/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

X 2" niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 13/10/2009, 30/10/2009, 08/12/2009, 22/01/2010 en 16/01/2013), Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd om een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het beroep onontvankelijk *ratione temporis* is. Hij betoogt dat de verkorte beroepstermijn van vijftien dagen van artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geldt en dat bijgevolg het beroep tot nietigverklaring ingediend op 22 oktober 2013 laattijdig is.

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht."

Om de bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient *in casu* te worden nagegaan of verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoon dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :

1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;

2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;

3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister. “

In casu blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik dat hem kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet – die ten aanzien van verzoeker werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 26 september 2013 die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, en die een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen, de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over “de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis”. In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoeker op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een

uitvoeringsmaatregel van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit gegeven blijkt ook uit de motieven zelf die ten grondslag liggen van de beslissing tot vasthouding, nu hierin wordt geduid dat de vasthouding noodzakelijk wordt geacht omdat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de voorgenomen terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden doorgevoerd. Deze beslissingen worden verder door middel van één akte van kennisgeving aan verzoeker ter kennis gebracht. Aangezien de vasthoudingstitel die is gesteund op artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel betreft van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en bijgevolg noodzakelijkerwijze volgt op deze laatste beslissing, kan niet worden vastgesteld dat verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen.

Wat verder het bestreden inreisverbod betreft, stelt de Raad vast dat op basis van de stukken die voorliggen niet met absolute zekerheid kan worden bepaald of de kennisgeving van deze beslissing plaatsvond op een ogenblik dat verzoeker al dan niet zich reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wijst verweerder ter staving van zijn stelling dat de beroepstermijn *in casu* slechts 15 dagen bedroeg nog naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen betreffende asiel en immigratie (BS 19 mei 2009) en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 81/2008 van 27 mei 2008. In dit arrest oordeelde het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen enerzijds vreemdelingen die voor het instellen van een beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts over een beroepstermijn van 15 dagen beschikten en anderzijds vreemdelingen die tegen beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken genomen met toepassing van de Vreemdelingenwet beschikten over een beroepstermijn van 30 dagen, niet redelijk is verantwoord. Het Grondwettelijk Hof gaf hierbij aan dat het wel denkbaar is dat de wetgever, om de termijn voor de indiening van een beroep en die waarbinnen het moet worden onderzocht te beoordelen, ermee rekening houdt dat de persoon die het instelt het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel die zo kort mogelijk moet zijn (punt B.45.9). Ingevolge dit arrest volgde een wijziging van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet door de voormelde wet van 6 mei 2009. Hierbij werd in de memorie van toelichting gesteld: *“In regel geldt voortaan steeds een indieningstermijn van 30 dagen. Daarentegen wordt wel een termijn van 15 dagen ingevoerd, indien de betrokkene vastgehouden is, hetgeen overeenkomstig punt B.45.9 van het arrest wel toelaatbaar is.”* (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 3 februari 2009 houdende diverse bepalingen (II), *Parl.St.* Kamer 2008-2009, nr. 1787/1, p. 4.) Het gestelde in voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof en in de memorie van toelichting bij de wet van 6 mei 2009 leidt niet tot de conclusie dat een beroepstermijn van 15 dagen zou gelden voor het aanvechten van een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaande met een inreisverbod, waarbij de beslissing tot vasthouding als uitvoeringsmaatregel is gevoegd.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van richtlijn B van de omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is. Hij stelt dat tevens er sprake is van discriminatie.

In de synthesememorie vat verzoeker het middel als volgt samen:

“Verzoeker woont samen met zijn Belgische vriendin [...] met wie hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

Hij woont bij haar en bij haar ouders in.

Dit blijkt uit de stukken in het dossier, waarvan verweerster kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing.

Desondanks werd geen enkele rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar de Omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, en waarin onder richtlijn B staat:

"De opschorting van de uitvoering van het gevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling, indien die vreemdeling aangifte heeft gedaan van zijn huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking (...)"

Gelet op het feit dat discriminatie tussen huwelijk en wettelijke samenwoning verboden is, dient deze bepaling naar analogie toegepast te worden op de wettelijke samenwoning.

Aangezien verzoeker niet alleen wenst wettelijk samen te gaan wonen, maar dat ook effectief doet, is het logisch dat het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst dient te worden.

Verzoeker en mevrouw [...] hebben een wettelijke samenwoningverklaring, doch zij konden nog geen verblijfsprocedure op basis daarvan opstarten, daar verzoeker pas op 8 november 2013 21 jaar oud zal worden.

De DVZ geloofde evenwel de minderjarigheid tijdens de asielprocedure niet. Volgens hen zou verzoeker wel ouder zijn dan 21. Daar kan hij echter momenteel niets mee.

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het gezins- en familieleven van verzoeker en schendt dan ook artikel 74/1 3 van de Vreemdelingenwet

De verdere uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken.

Het begrip 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM, beperkt zich niet tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn, maar kan ook andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (EHRM, 13 juli 2000, Elsholz/Duitsland).

Er is dus onmiskenbaar sprake van een gezinscel. Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is op de personen die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgesloten.

Verder werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift dat er een schending is van artikel 8 EVRM aangezien de 'inmenging' vanwege de tegenpartij niet proportioneel is, noch dienstig om het beoogde doel te verwezenlijken, noch de minst 'schendende' methode om het doel te verwezenlijken.

Er is in casu geen juist evenwicht tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De bestreden beslissing is een onevenredige aantasting van zijn familiaal leven, die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Vervolgens werd verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij er aangehaald werd welke criteria het Hof hanteert.

Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze twee criteria. Verzoeker en zijn vriendin vormen reeds zeer lange tijd een stel, zij hebben een zeer hechte, oprechte relatie.

Zij wonen in bij de ouders van de vriendin van verzoeker, die het koppel steunt en bijstaat.

Verzoeker verwees bovendien in het initieel verzoekschrift naar de rechtspraak, onder andere naar een arrest van de 7 Kamer van de Raad van State van 25.09.1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986- 87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1 992, z.p.).

Verzoeker meent dat er in casu geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van haar recht op de eerbied van haar prive- en gezinsleven.

Verzoeker verwees verder in dit verband naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die het bovenstaande bevestigt.

Zo is er het arrest van 13 juli 1 993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27)

Alsook het arrest van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, a/s ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Tenslotte ook het arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoeker, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

Een inmenging is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van

strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Dit werd o.a. onderstreept in een arrest van de Raad van State dd. 30 oktober 2002, nr. 112.059:

"Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménage un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. Considérant qu'en espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public; (...) la décision d'irrecevabilité n'expose pas en quoi l'ingérence dans la vie familiale du demandeur — vie familiale que la partie adverse ne met pas en cause — constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Verzoeker concludeerde met te stellen dat aangezien de bestreden beslissing met geen woord rept over het gezinsleven van verzoeker, de motiveringsverplichting geschonden is, aangezien de motivering onjuist, minstens niet afdoende is. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker wijst erop dat hij reeds geruime tijd een relatie heeft met een Belgische vrouw, met wie hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Hij stelt dat verweerder kennis had van dit gezinsleven op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, doch niettemin hiermee geen rekening heeft gehouden. Hij wijst erop dat de verblijfsprocedure op basis van de verklaring van wettelijke samenwoning voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen nog niet kon worden opgestart, gelet op het gegeven dat hij pas op 8 november 2013 21 jaar werd.

Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat verweerder *in casu* bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezinsleven in België. Nochtans dringt de vaststelling zich op dat dit gezinsleven verweerder was gekend, nu hem bij aangetekend schrijven van 6 augustus 2012 reeds een schrijven van verzoekers vriendin gedateerd op 28 juni 2012 werd overgemaakt waarin zij aangeeft sinds één jaar en drie maanden een relatie te hebben met verzoeker. Dit schrijven werd overgemaakt teneinde te voegen bij de op dat ogenblik nog hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder weerhield, in zijn beslissing van 18 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, deze relatie niet als buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigt. De vaststelling dat verweerder op 18 december 2012 bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf rekening hield met dit gezinsleven neemt evenwel niet weg dat huidig voorliggende verwijderingsmaatregel negen maanden na deze eerdere beslissing werd genomen en dat intussen verzoeker en zijn vriendin op 2 juli 2013 te Sint-Katelijne-Waver daarenboven een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden. Hiervan is een stuk opgenomen in het administratief dossier. Deze eerdere beslissing van 18 december 2012 doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat noch uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening hield met dit gezinsleven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen in zoverre deze betrekking hebben op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dringt zich niet langer op.

3.2.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

'De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het hebben van een langdurige relatie met een Belgische onderdaan is uiteraard een humanitaire reden.

Er is geen enkele rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst ook naar het laatste lid van het artikel 74/11 dat oplegt dat er rekening moet gehouden worden met bepalingen met betrekking tot internationale bescherming. In casu is duidelijk geen rekening gehouden met het artikel 8 EVRM, dat internationale bescherming biedt voor het familieleven.

Verzoeker verwijst ook naar de middelen uiteengezet hierboven, die eveneens voor het inreisverbod gelden en die hij dus integraal herhaald went te zien.

Eerste onderdeel: schending van artikel 74/44, §1 Vreemdelingenwet

Verzoeker heeft overigens weldegelijk een gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.01.2013, hij heeft die voor Uw Raad aangevochten.

Er anders over oordelen zou erop neerkomen te stellen dat ondanks het instellen van een beroep tegen een verwijderingsmaatregel, dit niets zou veranderen aan het feit dat verwerende partij dan nog altijd een inreisverbod zou kunnen betekenen. Dit zou neerkomen op een schending van het recht van verzoeker op een effectief rechtsmiddel.

Gezien verzoeker immers niet akkoord was met het bevel om het grondgebied dd. 09.10.2012 heeft verzoeker een beroep ingediend bij Uw Raad. Ook verwerende partij moet dit respecteren gezien de artikelen 3 en 13 EVRM.

In het beroep tegen het bevel heeft verzoeker immers o.a. de schending ingeroepen van artikel 3 EVRM op grond van de veiligheidssituatie in Afghanistan die niet werd onderzocht nu de beslissingen inzake de asielaanvraag van verzoeker exclusief een geloofwaardigheidsonderzoek betroffen.

Verzoeker verwijst in die zin ook naar een arrest dd.30.11.2012 van Uw Raad waarin werd gesteld dat het betwisten van een verwijderingsmaatregel in rekening dient te worden genomen bij de beoordeling of geen gevolg werd gegeven aan een verwijderingsmaatregel:

"3.3. Sur les deux moyens, réunis, en ce qu'ils visent la décision d'interdiction d'entrée que comporte la décision attaquée, le Conseil observe que la motivation de cette décision spécifique, prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, est la suivante : « Une interdiction d'entrée de trois (3) ans est imposée à l'intéressée car elle n'a pas respecté son obligation de retour. Elle a de plus reçu un ordre de quitter le territoire notifié le 26.07.2012 auquel elle n'a pas obtempéré ». Force est de constater qu'il ne ressort pas de cette motivation, ni d'ailleurs d'aucune des autres motivations figurant dans la décision attaquée, que la partie défenderesse ait tenu compte de la seconde demande de séjour, introduite par la requérante, postérieurement à la prise de l'ordre de quitter le territoire, daté du 25 juin 2012, à son encontre, mais antérieurement à la notification de cet ordre, le 26 juillet 2012.

Or, l'introduction de cette demande a une incidence sur le fait que la requérante n'a pas obtempéré à cette mesure d'éloignement et a décidé de contester celle-ci dans le recours visé au point 1.1., dans lequel elle faisait notamment valoir que cette mesure avait été prise sans tenir compte d'une demande de séjour pendante. Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard d'un étranger dont la partie défenderesse n'ignore pas que le conjoint réside légalement en Belgique, le Conseil estime que la motivation de la décision d'interdiction

d'entrée que comporte la décision attaquée ne garantit pas que la partie défenderesse a respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

Tweede onderdeel: Inreisverbod is stereotiep gemotiveerd ondanks aangehaalde elementen in aanvraag 9bis ivm met artikel 3 en 8 EVRM

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11 stelt ook uitdrukkelijk dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

In casu is het inreisverbod stereotiep gemotiveerd en houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker.

Ten tweede houdt de bestreden beslissing een schending in van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien zijn relatie met een Belgische onderdaan, heeft verzoeker dit ingeroepen in zijn 9bis aanvraag. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens luidt verstaat men onder het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM:

"He had accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8, which encompassed the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature. It followed that the applicant's déportation had amounted to interference with his right to respect for his private and family life. It was not contested that the Royal Order of 25 February 1991 was based on sections 20 and 21 of the Act of 15 December 1980 on the entry, residence, settlement and expulsion of aliens".

Ook uit de rechtsleer blijkt dat artikel 8 EVRM het privéleven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen."

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- > la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- > l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- > l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- > toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation - prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- > de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;
- > het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;
- > de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;
- > ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel.

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Verzoeker stelt dan ook vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het privé-leven van verzoeker in België en a fortiori dat verwerende partij niet is overgegaan tot het vereiste proportionaliteitsonderzoek.

De bestreden beslissing vormt echter een duidelijke disproportionele inmenging in het privé-leven van verzoeker.

Verzoeker heeft ook uitgelegd dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, Afghanistan, waar hij sinds jaren geen voet meer heeft gezet en dat de situatie voor hem gevaarlijk is en er risico's zijn op schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze elementen en vormt zodoende een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

"Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene/ hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar.

Zo oordeelde Uw Raad ook:

"4.6.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance des éléments constitutifs de la situation familiale et privée du requérant, notamment via les nombreux documents qui lui ont été envoyés dans le cadre des demandes de prolongation de séjour qui lui ont été adressées par la partie requérante entre mars et avril 2013.

Or, Il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision. Dès /ors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie privée et familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant; et a, notamment vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima fade, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse."

Verwerende partij is op de hoogte van de situatie van verzoeker: zij is op de hoogte van het feit dat de risico's op schending van artikel 3 EVRM niet werden onderzocht gezien zijn asielrelaas ongelooftwaardig werd geacht, zij is op de hoogte van het feit dat verzoeker al meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijft, zij is op de hoogte van het bestaan van het privé-leven van verzoeker.

Al deze elementen bevinden zich in het administratief dossier gezien de 9bis aanvraag.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze elementen en vormt zodoende een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.2.1. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat stelt dat de beslissing tot verwijdering in bepaalde gevallen gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar – dient te worden aangenomen dat het inreisverbod niet op zichzelf kan bestaan zonder een daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten en deze laatste beslissing dan ook volgt. De eerdere vaststelling dat er grond is tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk aangeeft dat het hiermee gepaard gaat, heeft bijgevolg op zich reeds tot gevolg dat er – gelet op een goede rechtsbedeling – eveneens grond is tot nietigverklaring van het inreisverbod.

3.2.2.2. Ten overvloede wijst de Raad verder op volgende *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd. De motieven voor deze beslissing luiden als volgt:

“[...] Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 13/10/2009, 30/10/2009, 08/12/2009, 22/01/2010 en 16/01/2013), Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op de hoogte was van verzoekers gezinsleven in België. Uit de bestreden beslissing tot oplegging van een inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat met deze specifieke omstandigheid rekening werd gehouden. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Het gegeven dat verweerder in zijn eerdere beslissing van 18 december 2012 waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard oordeelde dat dit gezinsleven geen buitengewone omstandigheden uitmaakte, stelt hem hiervan ook niet vrij. De beslissing tot oplegging van een inreisverbod voor drie jaar heeft immers verderstrekkende gevolgen dan de beslissing waarbij werd geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Doordat de beslissingnemende overheid zich op dit punt in stilzwijgen hult wat de eerste bestreden beslissing betreft en in de tweede bestreden beslissing onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren, impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen in zoverre gericht tegen deze beslissing, dringt zich niet langer op.

3.3. Er is grond tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot oplegging van een inreisverbod, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS